

Gárdonyi Géza:
A KUTYA MEG A NYÚL
– Népmese –

Valamikor réges-régen,
A világnak kezdetén,
Minden állat békességben
Éldegélt a föld színén.
Ki volt akkor nagyobb úr,
Mint a kutya meg a nyúl!

Erdőn, mezőn együtt jártak,
Együtt ettek, együtt háltak;
Megosztották, amit fogtak,
Szóval összebarátkoztak.

Egyszer, hogy a tél beállott,
És a földre sok hó szállott,
Azt mondja a füles nyúl:
– Rakjunk tüzet, kutya úr!

– Rakjunk tüzet, aki lelke!
Ne reszkessünk a hidegbe!

Nosza hamar gallyat szednek,
Tüzet raknak, melegszenek.
Melegítik bundájokat,
Általfázott irhájokat.

Hej, de jó a meleg télen,
A havas zord erdőszélen!
Azt mondja a vidám nyúl:
– Játsszunk most már, kutya úr!

– Mit játsszunk? Tán lakadalmat!
– Jól van, játsszunk lakadalmat:
Cincogjunk meg brummogjunk,
Ugrándozzunk, táncoljunk.

Azzal felszökken a nyúl.
Szembe vele kutya úr.
Ugrándoznak, bokáznak,
Keringélnek, cicáznak.

S hogy a táncot szebben járják,
Egymást vígan átugrálják.

Hogyan, hogysesem, mi történik!
Az állatok így beszélnek:
Ahogy ottan ugrándoznak,
Nevetgélnek, bolondoznak,
Meglökte a kutyát a nyúl,
S tűzbe ugrott a kutya úr!

– Vau! – üvölt a kutya –
Mit csináltál, te buta!

S hogy így rája kurjantott,
A farkába kaffantott.

A nyúl, uccu, vesd el magad!
Farka nélkül tovaszalad.
Nem kergeti a kutya:
Leégett a papucs!

Azóta csepp a nyúl farka,
S meztelen a kutya talpa,
S azóta van, hogy a nyúl
Mindig búvik és lapul.
Mert a kutya, ha teheti,
Mindig, mindig megkergeti.

(1911)